

Punt de mira

Gandhi

Pere Valls i Duran

Corria el 30 de gener de 1948, quan la veu del locutor de la ràdio es va tornar ronca davant del micro quan llegia l'últim butlletí de notícies de l'estranger dient: "Gandhi ha estat assassinat". També l'home del carrer restava corprès davant dels quioscos veient i llegint els diaris amb les notícies i fotografies del Mahatma pare i apòstol de la Pau, amb la trista notícia. Quan es dirigia a fer les seves habituals oracions ajudat per dues de les seves netes, ja que a ell sol li era un gran esforç poder caminar, de sobte un extremista cap dels "Comunalistes" (de nom Nathuram Godse) se li va acostar i va disparar tocant-lo quatre vegades a curta distància, en el pit i coll. Gandhi va caure a terra, morint pocs minuts després sense poder haver rebut auxili mèdic, ja que quan va arribar ja era mort.

Mohandas Karamachan Gandhi va néixer el 2 d'octubre de 1869 a la ciutat blanca i portuària de Porbunder, lloc de la costa sud-oest de Kathiawari i capital del principat, on diversos membres de la seva família, entre ells el seu pare era primer ministre, el qual també va ser mort per un fanàtic hindú tradicionalista. En Gandhi es va educar a Londres, estudiant per advocat els anys 1888-1891, allà no va aprendre solament dret i cultura occidental, sinó que curiosament va ser aquí on va descobrir el seu hinduisme. Més tard va ser enviat a l'Àfrica per qüestions de negocis. En Gandhi arribà a Natal a finals del maig de 1893, aquí va ser on va començar a sentir les humiliacions i discriminacions socials més greus com a hindú i home de color que va patir, la qual cosa el va llançar per un camí que ell no havia previst, el de la reivindicació dels drets humans en favor dels maltractats germans i la pau.

El Mahatma Gandhi fins la seva mort va lluitar per la pau i la no-violència, fent fora als britànics de l'Índia sense disparar cap tret, anant pels pobles predicant l'amor i la pau, passant pels camins i ponts fets de canyes de bambú a punt de caure, compartint el menjar i dormint en barraques junt amb els pobres, predicant i fent oracions de pau, passant molt de temps a les presons i fent vagues de fam, portant-lo això a greus malalties per aconseguir que l'Índia fos lliure i posant fi a la dominació anglesa després de més de 700 anys de ser els amos de l'Índia.

El passat 30 de gener va fer 42 anys de la seva mort, aquest home que va morir d'una manera violenta, tan diferent del que havia lluitat tota la seva vida. M'agradaria que aquest escrit fos un recordatori al pare i apòstol de l'Índia, que ell fos com un espill on tot el món es mirés.

Fa pocs dies, i després d'haver estat empresonat 27 anys el cap de l'A.N.C. Nelson Mandela ha estat alliberat. Aquest home diu que vol seguir les passes en una via pacifista tal com feia el Mahatma Gandhi al seu pas per Sud-Àfrica. En aquesta via també hi ha l'arquebisbe, premi de la Pau, Desmond Tutu.

Correu Obert

En aquesta secció es publicaran les cartes que adrecin els nostres lectors. Cal que els autors n'especifiquin el nom, cognoms, adreça i número de D.N.I., malgrat que podran ser publicades amb pseudònim sempre que la seva temàtica ho permeti, a criteri de la Redacció. Les cartes hauran d'estar escrites a màquina i preferentment no podran excedir de 25 ratlles. Segons aquestes condicions esmentades la Redacció es reserva el dret de publicar-les i el d'extractar-les o resumir-les quan calgui.

Qui vol comprar pis i cotxe amb mi?

Jo guanyo 1.100.000 pts. netes a l'any. Un pis a l'àrea de Barcelona pot costar de 5 a 10 milions o molt més. Establint que, sense fer vacances, controlant despeses i tal, puc estalviar 200.000 pts. per any, estic 5 anys per estalviar un milió. Amb interessos, segur que per pagar-ne 7 o 8 estic 50 anys. Si a més em compro un cotxe d'un milió, sumaria 55 anys, però entre l'assegurança, la benzina, els impostos i avaries que tindria el cotxe, segur que estaria 5 anys més per pagar. Ja en són 60. Com que la

jubilació és als 65 anys, per finalitzar el pagament abans d'arribar-hi, caldria que hagués començat als 5 anys.

Potser m'he equivocat en el càlcul, però si no ha estat així, hauré de comprar el pis i el cotxe entre 5 o 6. No en famílies, sinó en petites societats anònimes, o bé agrupant a les parelles amb els pares, germans, avis, oncles, i tietes, però no en el model de família extensa de l'edat mitja, a la masia, sinó segons el model de pis amb relogats de la postguerra. Una moda, per cert, que

ja fa temps que han assumit els marginats a les pensions de la Ciutat Vella. És clar que, amb l'excel·lent clima mediterrani que gaudim, qui ens diu que no serà més barat i modern dormir 4 o 5 mesos al carrer, com ja fan lúcidis precursors (molts d'ells curiosament de la tercera edat) des de fa anys?

Espero molt d'aquest Mil·lenari i més encara del 92 en la renovació de costums i modernització de les nostres vides, tan antiquades encara.

Un cardedeuenc a Barcelona

12è aniversari de Joventut Socialista de Catalunya

La Joventut Socialista del Vallès Oriental — J.S.C. (V.O.) — vol informar a l'opinió pública que aquest any es compleix el 12è aniversari de la seva constitució a la nostra comarca. En aquest sentit, organitzarem activitats destinades a explicar quin ha sigut el desenvolupament polític de la nostra organització.

Pele joves socialistes del Vallès Oriental, aquest any

significa la plena consolidació de la J.S.C. a la comarca, com organització juvenil i política.

Tenint en compte les dificultats per les que passa el moviment associatiu, pretenem desvetllar i fomentar la rebèl·lia i l'esperit de lluita que ha caracteritzat sempre a la joventut, en contraposició a l'alienació i conformisme amb què sotmet la societat de consum al jove.

Per nosaltres, com per a la resta d'entitats i organitzacions juvenils, és tot un repte el que tenim al davant. Creiem en la participació de la joventut en la recerca de solucions als nostres problemes i inquietuds, doncs només podrem millorar el món que ens envolta si estem organitzats.

Cordialment,

Joventut Socialista Granollers

Sempre penjats

L'altre dia, millor dit durant dos dies, vàrem poder gaudir els que ens agrada, d'una vetllada sarsuelística (de tant en tant trobem música que no fa mal a les orelles) que dit sigui, va ser un gran èxit.

La nota negativa, la podem donar sense por a ficar-nos de peus a la galleda, al sensor de cultura (amb ajut, o sense) i els seus col·laboradors; si es pregunten el perquè, és d'esperar que ben segur que la resposta ja se l'imaginen de ple.

Sí, senyors, ara quan veiem tot això és quan trobem a faltar el ditxós teatre que encara s'està construint (sembla l'obra de la Seu).

Com pot tolerar el senyor regidor de cultura que no es pugui fer res sense un teatre que sigui digne? Per què serveix tenir un local com el de la Caixa si no el podem fer servir per aquests moments que és quan fa més falta?

Segons vàrem esbrinar, no es podia fer a la Caixa, perquè s'ha de sol·licitar amb tres mesos d'an-

tipiació, i justament aquell dia es feia cinema per la mainada.

No vull dir amb això, que no es facin pel·lícules per la quibxalla, tot al contrari, això ho aprovo totalment, però per un dia que es salteessin la pel·lícula, no crec que hagués estat la mort de ningú.

En total, saben quantes persones hi vàrem cabre durant aquests dos dies a la Saleta del Centre de Teatre del carrer de Corró? Doncs ni més ni menys que 83 persones, i encara molta de la gent, va haver de seure a les escalinates i per terra per tal de veure l'espectacle, el qual no cal dir-ho, va ésser un èxit complet.

Per què hem d'anar sempre penjats d'aquesta manera? Per què quan es fan actes d'aquests no es pot anar mai a la Caixa? El mateix va passar per la Festa Major, que per culpa de la pluja, es va haver de fer a les dependències de la G. U. de Granollers.

Per cert, voldríem dir també que per cantar sarsuela, o qualsevol cant líric, no s'ha de fer per res a l'aire lliure, cosa que pel que

es veu, els costa molt de creure a la gent organitzadora, comptant-hi entre ells els de l'Administració.

Des d'aquestes quatre ratlles, volem expressar a tots els components de l'Aula Lírica del Centre de Teatre de la nostra ciutat, el nostre suport i la nostra enhorabona per l'èxit obtingut en els dos dies de representació.

Ah! En les quals no hi vàrem veure cap dia a les «Autoritats» i això que hi tenien dues butaques reservades pel mateix director; potser que com que tenen tanta "feina" no varen poder estar-hi presents, o és que tenien por que algú els tirés els "plats" pel cap en veure que el local que deixen pel Centre de Teatre és tan mínim, que ja no hi cap ni la vergonya?

Com poden comprovar, sempre hem d'estar penjats per una raó o altra, i també podríem donar les gràcies al Cercle Cultural de la Caixa, per les "facilitats" que sempre donen per actes d'aquesta mena.

L'Esbarzer (Granollers)

L'Escletxa

Problemes, físics o psíquics?

Lourdes Cubells

Un cop més, en veure una coneguda he fet la pregunta de sempre: —Què tal? Què feu? —No gaire bé, especialment jo. —I doncs?

Però amb un cop d'ull m'adono que la meua coneguda té molt bona pinta i m'afanyo a tranquil·litzar-la. —Dona, fas molt bona cara.

Talment com si la meua opinió l'hagués ofès i per fer-me veure que estic equivocada, m'engega un rosari de petites calamitats. Es nega a escoltar qualsevol atenuant per als seus mals. No tinc més remei que seguir-li el corrent i escoltar les mil petites malalties que l'amarguen. Ha estat tan convincent que quan ens acomiadem em fa l'efecte que jo també tinc els mateixos símptomes.

No és pas l'única dona que es plany de tenir poca salut. Em pregunto: Tantes n'hi ha, de dones malaltes? Crec que no, que algunes només tenen pseudomalalties, però que pateixen tant com les que estan malaltes de debò.

Llevat d'algunes excepcions, entre els 45 i 55 anys, la dona passa una època difícil, de transició i adaptació a una nova vida mancada dels antics al·licients. És quan s'adona que ha perdut el protagonisme de la família. Ja no és imprescindible als fills i a vegades la relació amb la parella, encara que sigui bona, té una pinzellada de monotonia.

La realitat és que si una dona no té cap més activitat que fer de mestressa de casa, al cap de 20, 30 o més anys el treure pols, fer llits, programar, comprar i cuinar cada dia, es converteix en una mena de robot, sense imaginació ni temes de conversa.

Llavors, què passa quan a una persona li sobra temps i li falten al·licients? Doncs, que es troba malament, té por i comença un pelegrinatge pels consultoris mèdics. Crec que no és qüestió de buscar una solució mèdica sinó social. Penso que per combatre-ho cal distreure's, fer esport, llegir, fer projectes, tenir il·lusions i relacionar-se amb altra gent, si pot ser jove i dinàmica, que a la llarga tot s'encomana.

Però a la dona que treballa fora de casa aquests problemes de caire psíquic fan de més bon passar. Va tan escassa de temps que n'hi s'adona d'un mal de queixal.

Sembla que quan s'arriba a la frontera dels 60 anys, la majoria d'aquestes crisis se solucionen. Ja s'han assumit moltes coses, es prescindeix de moltes altres i desapareixen les crispacions. Aleshores comença un període de placidesa que permet assaborir un munt de coses que abans passaven desapercibudes.

Perdre la primera joventut no vol dir estar malalta. No és bo d'anquilosar-se ni ser la veu gemegaire de la família. Buscar-se al·licients i oblidar-se dels metges, pot ser una bona teràpia.

Plaça Gran Granollers
Telf. i Fax 870 47 09